

Epistola către Filipeni

Capitolul 1, versetele 20 - 30

El știa că cu nimic nu va fi făcut de rușine, dacă va merge pe un astfel de drum (versetul 20). Isaia vorbește în capitolul 50 despre Domnul Isus, că El Și-a făcut fața ca o cremene, așa că împrejurările nu mai aveau nici-o influență asupra Lui, cu toate că le simțea până în adâncul ființei Lui. »De aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine.« (Isaia 50, 7). Noi suntem desori făcuți de rușine, cel puțin eu. Aceasta are loc atunci când nu mi-am făcut fața ca o cremene, așa că împrejurările mă apasă și au influență asupra vieții mele spirituale. La Domnul nu a fost așa, și nici la apostol. El spune că va continua cu toată libertatea căci, așa cum a fost întotdeauna, și acum (în închisoare, printr-un instrument nefolositor, am spune noi) Hristos va fi proslăvit în viața sa.

Este o expresie ciudată. Am putea întreba: cum poate Hristos să fie proslăvit? Hristos este deja proslăvit. El este Omul proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Cum poate El să mai fie proslăvit? Aici este ca și cu o stea pe care o vedem pe cer. Steaua este un corp ceresc mare, plină de măreție și slavă în ea însăși dar care pentru locuitorii pământului este foarte, foarte mică, deoarece ea este foarte departe. Dacă o vom privi cu un telescop vom vedea că ea devine mare – nu, steaua nu devine mai mare, ci noi o vedem mai mare. Cu ajutorul telescopului vedem steaua mai bine iar măreția ei se recunoaște mai bine. Vrei tu să fi un astfel de »telescop« prin care oamenii din jur pot să vadă mai bine pe Hristos? Pentru cei mai mulți oameni Hristos este mic. Ei nu știu aproape nimic despre El, ci numai că El a fost un om bun; dar în noi ei Îl pot vedea mai mare. Ei pot vedea în noi slava Sa, căci El trăiește în noi, El este viața noastră. În felul acesta El poate fi proslăvit în noi, însă noi ar trebui să fim un »telescop« fără voință proprie. Dacă adăugăm ceva de la noi, nu se va produce nimic. Dacă »telescopul« atrage atenția asupra sa însuși, oricât ar fi el de frumos, oamenii nu vor putea vedea »Steaua«. Cine privește prin el, acela nu vede telescopul. Tot așa trebuie să fie și la noi. Noi înșine trebuie să dispărem. Eu trebuie să mă micșorez, El trebuie să crească. Și, când? Totdeauna. »Fie prin viață«, spune Pavel, »fie prin moarte«. Prin orice. Nu știu ce se va petrece, spune el, poate în curând va avea loc judecata, după aceea moartea? Nu știu. Însă orice ar fi nu contează, Hristos să fie proslăvit. Aceasta era dorința lui.

De ce putea el să spună aceasta? Deoarece viața pentru el era Hristos (versetul 21). Putem și noi să spunem aceasta? Orice credincios poate spune în adevăr: Hristos este viața mea. El știe că viața nouă din el este Domnul Isus și că nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el (Galateni, 2, 20). Dar »Hristos este viața mea« nu este același lucru cu »viața pentru mine este Hristos«. Vezi tu diferența? Hristos este viața mea poate spune orice copil al lui Dumnezeu, chiar dacă este de zece minute născut din nou. Însă »viața pentru mine este Hristos« înseamnă: în fiecare zi viața are pentru mine un singur conținut *nou*, și anume Isus Hristos. Când mă scol este: Hristos, ce vrei să fac astăzi, cum Te pot proslăvi? Când merg la culcare mă plec înaintea Lui și spun: Doamne, ce a fost viața mea pentru Tine astăzi? Întrebăm noi așa pe Hristos în toate lucrurile? Noi nu suntem în închisoare și probabil nici nu avem împotrivire din partea fraților falși. Noi nu suntem prigonți așa cum este apostolul Pavel aici. Pentru noi ar trebui să fie cu atât mai mult valabil: »Viața pentru mine este Hristos«.

Cât de des se vede cât de săraci suntem noi. Aproape că nu îndrăznim să mărturisim vecinilor noștri că Hristos este viața noastră. Cum putem noi atunci mărturisi întregii lumi, așa cum face Pavel în această scrisoare, că »viața pentru mine este Hristos!«? El spune totodată: numai El este important în viața mea. Toate celelalte au dispărut. Da, Pavele, dar sunt atâtea lucruri frumoase în viață, pe care le putem savura, care nu sunt rele în ele înșile. Da, așa este, spune Pavel, știu aceasta. Dar dacă ai ști cine este Domnul Isus, atunci nu ai spune aceasta; atunci ai ține departe de tine tot ceea ce este în afara Lui, ele nu vor mai avea nici-o valoare pentru tine. Deseori credincioșii pun întrebarea: avem voie să facem aceasta, sau aceea? Ce întrebări sărăcicioase sunt acestea! Ce dovadă a slăbiciunii vieții noastre spirituale! Pavel spune: viața pentru mine este

Hristos. Și ce este moartea? O, moartea nu este pentru mine numai încheierea unei vieți fericite, ea este un câștig. Este chiar mai mult decât viața. Dacă viața mea este cu Hristos, atunci moartea mea este mult mai intimă »cu Hristos«. Căci dacă mor merg la Hristos în Paradis. Iar dacă trebuie să rămân în trup, pentru mine se merită (versetul 22). Cât de mulți credincioși sunt, pentru care se merită să trăiască, căci ei au multe interese, multe planuri! Pavel spune însă: pentru mine se merită să trăiesc, căci viața pentru mine înseamnă Hristos! Se merită să trăiești cu un Hristos de care mă pot ține strâns în toate împrejurările vitrege; se merită să ai pe cineva, înaintea căruia pot îngenunchia și căruia Îi pot spune: Doamne, Îți mulțumesc că ești prezent, că îmi umpli viața, că vezi toată truda și necazul meu și le iei de la mine, și că sunt fericit în Tine. Aceasta are valoare deosebită pentru mine.

Ce să aleagă Pavel? El nu știa (versetele 22, 23). Dacă trăia, era cu Hristos, dacă murea, era de asemenea cu El. Desigur, a muri ar fi cel mai bine; să mori și să fi la Hristos este absolut cel mai bine. Acolo nu mai este firea, nu mai este împotrivirea fraților falși, acolo nu mai este închisoare, nu mai este Nero. Când vom fi în Paradis va fi numai Hristos. Aceasta nu este încă starea desăvârșită. Acolo vom fi numai cu sufletele noastre, în timp ce trupurile noastre vor zace în mormânt. Dar aceasta este cu mult mai bine decât ceea ce noi putem acum alege: să trăim, sau să murim. Cuvântul folosit pentru »a muri« sau »a dezlega« este același cuvânt folosit și pentru dezmembrarea unui cort sau dezlegarea unui vapor. Așa simte apostolul. Cortul pământesc trebuie să se destrame odată, așa cum spune el în 2 Corinteni 5. El va trebui să fie dezbrăcat odată, ca să fie la Hristos, acasă la Domnul și departe de casă cu privire la acest pământ, dacă Domnul nu va veni în curând. Ar fi cu mult mai bine dacă ar veni. Dorea din toată inima aceasta. Nu știa ce să aleagă, căci inima lui era legată și de Adunare, care ar rămâne fără el. Dar de ce se lasă el condus în alegerea sa? Ce mișcător pentru inimă! Dacă este vorba să aleagă, atunci nu se gândește: ce este cel mai frumos pentru *mine*, să fiu la Hristos în Paradis, sau cu Hristos pe pământ? Nu se lasă călăuzit de aceasta. Dacă este adevărat că Hristos înseamnă totul pentru inimă, atunci nu mă întreb ce este cel mai frumos pentru mine: să trăiesc, sau să mor, ci: ce dorește Hristos. Aceasta trebuie exprimat în alegerea noastră. Dacă dorim să trăim pe pământ, atunci pentru că dorim să trăim împreună cu El. Dacă dorim să murim, atunci pentru că vom fi la Hristos.

De ce se lasă apostolul călăuzit? El are aici »inima (măruntaietele)« lui Hristos. Ce dorea inima lui Isus Hristos? Dorea după Adunarea Sa, pe care a iubit-o și pe care încă o mai iubește în așa fel că zi de zi Se dăruiește pentru ea ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt (Efeseni 5, 25-26). Adunarea înseamnă totul pentru Domnul Isus. Și dacă eu trăiesc în apropierea Domnului, atunci voi avea inima lui Hristos. Atunci inima mea va dori de asemenea după Adunarea Sa. De aceasta se lasă apostolul călăuzit. El spune aici: »Pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup« (versetul 24). El simțea cu inima lui Hristos Isus și el știa că va trebui să mai rămână. Cei drept, este cu mult mai bine să fii la Domnul Isus, dar El vrea ca eu să mai rămân. Mai am aici o misiune pentru El. De aceea el spune ceva foarte ciudat: »Sunt încredințat și știu că voi rămânea și voi trăi cu voi toți« (versetul 25). Dar, Pavele, nu mergi tu prea departe prin aceste afirmații? Tu trebuie să te înfățișezi înaintea cezarului Nero; el va decide dacă tu ești sau nu vinovat, dacă vei mai sta în închisoare, sau vei fi eliberat. Nu, spune apostolul, aceasta nu o hotărăște Nero, ci Isus Hristos. El are viața mea în mâna Sa. Pavel este aici așa de aproape de Domnul, că recunoaște că Domnul Isus vrea ca el să rămână împreună cu Adunarea Sa. Căci Domnul Isus, care a iubit atât de mult Adunarea, că a dat daruri Adunării (Efeseni 4), ca să întărească Adunarea, vrea ca slujitorul Său Pavel să rămână cu Adunarea. Bine, spune Pavel, atunci rămân. Aceasta nu o vor putea schimba nici zece Nero. Voi rămânea la voi și eu am încrederea și știu că mă voi reîntoarce la voi pentru înaintarea și bucuria credinței voastre. Prin puterea Domnului voi întări credința voastră, iar voi vă veți bucura că eu sunt iarăși la voi și prin mine vă veți lăuda mai mult în Hristos Isus, nu în mine (versetul 26). Cine se laudă, să se laude în Domnul. Prin mine și prin reîntoarcerea mea la voi și prin lucrarea mea vă veți lăuda în

Hristos Isus. Ce încredere pentru cineva care are moartea înaintea ochilor și care șade în închisoare! Ce înțelegere a căilor Domnului trebuie să aibe acela care vorbește în felul acesta!

După aceea el are o atenționare pentru filipeni. Inima apostolului îi dorea, căci ei i-ai slujit foarte mult și s-au dovedit participanți la Evanghelie. Însă El spune acum: fraților, nu este destul că vă dați darurile pentru Evanghelie și sunteți părtași la Evanghelie. Nu vreți voi să vă purtați într-un chip vrednic de Evanghelie, asta înseamnă în armonie cu demnitatea ei? Frați și surori, nu trăim noi deseori sub nivelul poziției noastre, pe aceiași treaptă cu oamenii lumii acesteia? Nu trăim noi deseori în concordanță redusă cu chemarea noastră, așa cum ne spune Efeseni 4, 1? Citește cât de des se spune în Noul Testament ca noi să umblăm în chip vrednic: vrednic de Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2), vrednic de Domnul (Coloseni 1), vrednic de chemarea noastră (Efeseni 4), vrednic de Evanghelia la care am luat parte. Să umblați în așa fel ca viața voastră să nu fie în contradicție cu Evanghelia. Eu însumi, în unele împrejurări în care m-am aflat, nu am avut curajul să vorbesc, pentru că umblarea mea nu a fost totdeauna demnă de Evanghelie. Atunci lucrarea noastră este frânată și noi nu putem vorbi. Dacă tocmai am râs împreună cu lumea, nu le putem vorbi scurt timp după aceea despre păcat și judecată. Noi trebuie să umblăm în această demnitate, care nu o avem de la noi înșine, dar care este în concordanță cu conținutul sublim al Evangheliei prin care am fost mântuiți.

»Pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în acelaș duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei« (versetul 27). Noi toți avem viața nouă ca un bun comun. Cum se face că între frați și surori sunt atât de des greutăți? Din cauză că viața comună nu se vede. Dacă firea ar dispărea și viața cea nouă ar fi trăită, nu ar mai fi nici-un prilej de neînțelegere. Atunci am fi o inimă și un suflet, așa cum a fost la început Adunarea (Faptele Apostolilor 4, 32), când nimeni nu zicea că avuția lui îi aparținea. Ei aveau totul în comun. Nu este aceasta o mărturie? Ce descoperire minunată a puterii Duhului Sfânt în timpul de început al Evangheliei! Acolo era prezentă puterea de a lupta pentru credința Evangheliei.

Expresia »pentru (textual: cu) credința Evangheliei« sună ciudat. Evanghelia este descrisă ca o persoană care posedă credință. »Credința« este însoțită aici în textul original de articol și aceasta înseamnă: adevărul credinței, ceea ce se crede. Credința Evangheliei este în pericol și dacă ea a fost vre-odată în pericol, atunci în mod deosebit în timpul nostru. Cât de des este atacat adevărul credinței răspândit prin Evanghelie în lumea aceasta! Cât de mulți sunt care vestesc Evanghelia cu neclaritate, predicând despre un Isus iubitor, pe care putem să-L urmăm și care face inima fericită. Dar ei nu vestesc că Dumnezeu a hotărât un Om, înviat din morți, prin care El va judeca pe locuitorii pământului (Faptele Apostolilor 17, 31). În predicile lor nu se aude despre păcat și despre inima stricată a omului. Luptăm noi pentru credința Evangheliei? Suntem noi de partea adevărului, chiar și atunci când colegii noștri »creștini« vorbesc în felul lor despre Evanghelie și lezează credința? A lupta împreună! De mai multe ori am experimentat că lupta, pe care o avem de dus, deseori nu este îndreptată împotriva celor necredincioși, ci împotriva semenilor noștri »creștini«, ca să apărăm înaintea lor credința Evangheliei. În zilele noastre este necesar să luptăm pentru credință.

»Fără să vă lăsați înspăimântați de protivnici« (versetul 28a). Aceasta are loc deseori. Este suficient dacă vin la noi și ne zic: da, dar teologii moderni, aceia care știu, spun așa, și așa. Ei sunt oameni de profesie. Ni se astupă atunci gura și nu știm ce să mai zicem? Răspunsul nostru ar trebui să fie simplu: nu se poate discuta despre adevăr; Dumnezeu a spus aceasta și aceea, și este suficient. Am avut săptămâna trecută o discuție cu cineva. El a spus: sunt multe așa-zisele descoperiri. Cum se poate ști care este cea adevărată? Am spus: în privința aceasta nu se poate discuta. Dumnezeu a spus ce gândește El în privința aceasta. Pot fi oricât de multe »descoperiri«. El a vorbit, și El are ultimul cuvânt de spus. În felul acesta noi putem vorbi cu autoritate. Noi nu trebuie să ne lăsăm niciodată înspăimântați de împotrivorul nostru. Putem totdeauna spune: Dumnezeu a zis! Acesta este sfârșitul oricărei împotriviri. Așa a zis Domnul Isus lui satana: »Este scris.« Acesta este izvorul puterii din care ne putem adăpa. Noi nu avem nevoie să vestim

propriile noastre convingeri și păreri. Nimeni nu este interesat de ele. Vecinului tău îi este indiferent cum gândești tu despre aceste lucruri. Îi vei fi de folos dacă îi vei spune: așa este scris. *Aceasta* este credința Evangheliei. Atunci nu va trebui să te mai lași înspăimântat de aceia care se numesc creștini, dar care deseori sunt împotrivorii tăi.

Esta dovada pieirii lor, iar pentru noi o dovadă a »mântuirii« noastre (versetul 28). Aici avem iarăși acest cuvânt. Această împotrivire este dovada că vom ajunge la țintă, »mântuirea«. De fapt această expresie este ciudată. Și tesalonicenii au avut greutăți în a o înțelege (2 Tesaloniceni 1). Ei spuneau: noi trăim în multe necazuri și suntem prizoniți din pricina credinței noastre; nu trăim noi deja ziua Domnului, ziua judecării lui Dumnezeu asupra pământului? Erau derutați. Apostolul le spune: nu poate fi așa. Ziua Domnului va veni peste cei necredincioși ca să le aducă necaz și judecată. Acum este exact contrariul. Acum sunt prizoniți copiii lui Dumnezeu (în Europa de vest este numai o prigoană spirituală, în multe alte țări sunt prizoniți fizic), celor necredincioși le merge bine. Și Asaf se chinuia cu această problemă, de ce oamenilor fără Dumnezeu le merge bine iar celor credincioși le merge rău (Psalmul 73). Se poate înțelege aceasta abia atunci când ai intrat în locul Preasfânt al lui Dumnezeu și vezi sfârșitul celor fără de Dumnezeu. Atunci vei ști că împotrivorii, care acum prigonesc pe cei credincioși, - chiar prin împotrivirea lor dovedesc că ei sunt aceia care vor merge la pierzare. Ce perspectivă îngrozitoare este aceasta! Faptul că noi suntem prizoniți este dovada mântuirii noastre, dovada că vom ajunge la țintă. Este un har, un privilegiu atunci când suntem prizoniți. Aceasta sună minunat pentru noi, mai ales atunci când nu suntem pe aceeași lungime de undă spirituală ca să putem înțelege. Cu toate acestea este un privilegiu.

Aici se spune foarte clar: »Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El« (versetul 29). S-ar putea traduce și așa: »Căci vouă ... prin har vi s-a dăruit ...« Este un har să suferi. Ne putem întreba, cum se face că deseori noi nu primim acest har de a suferi pentru Hristos. Apostolii au venit plini de bucurie dinaintea sinedriului, pentru că au fost învredniciți să sufere batjocura pentru Numele Domnului (Faptele Apostolilor 5, 41). Au fost mulțumitori că au avut acest privilegiu. Acest privilegiu nu este dat tuturor. Este har de la Dumnezeu, atunci când El dă cuiva aceasta. Cum se face că noi așa de puțin avem parte de batjocuri? Deoarece Dumnezeu nu ne consideră vrednici pentru aceasta. Noi suntem deseori foarte firești și foarte puțin duhovnicești. Dumnezeu nu ne poate folosi pentru aceasta. Am voie să mai spun ceva? Dumnezeu nu ne poate folosi ca să ne lase să suferim batjocuri. Dar El dorește cu plăcere aceasta. Căci atunci când copiii Lui sunt batjocoriți, oricât de paradoxal ar suna aceasta, El este proslăvit prin aceasta. Oamenii au făcut pe Domnul Isus să sufere și dacă cineva calcă pe urmele Lui, atunci și el, dacă stă bine, va suferi.

Pavel dorea aceasta. El spune în capitolul 3: doresc să cunosc părtășia suferințelor Lui. Cine dintre noi a primit cinstea din partea lui Dumnezeu ca să sufere batjocuri? Deseori nu vedem la noi batjocura. Și totuși: »Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie«, spune apostolul Pavel în 2 Timotei 3, 12, »vor fi prizoniți«. Vei fi prigonit de colegii tăi, atunci când vei apăra adevărul. Ei vor zice: încetează odată să mai vorbești despre credința ta! Sau te vor batjocori. Probabil atunci vei fi înclinat în inima ta să zici așa cum au zis credincioșii din Asia lui Pavel (compară 2 Timotei 4, 16-18): Pavele, fii mai liniștit. Nu face pe oameni să se înfurie împotriva ta. Nu vorbi mereu despre Evanghelie. Dar se vor pierde, spune Pavel, dacă nu le voi vorbi despre Evanghelie. Eu trebuie să mărturisesc, căci dragostea lui Hristos mă constrânge. Eu am inima lui Isus Hristos care mă impulsionează să vorbesc pentru El. Nu pot altfel.

Cât de des nu am tăcut noi, în timp ce Domnul ne-a arătat clar că trebuie să vorbim. Dumnezeu spune lui Ezechiel (cap. 33, 8): gândește-te, dacă vecinul tău este nedrept și tu nu vorbești cu el despre judecata care va veni, atunci vei fi vinovat de sângele lui. Dacă vecinul meu se va pierde, eu voi avea partea mea de vină în ceea ce privește responsabilitatea mea, pentru că nu am vorbit cu el. Este o responsabilitate mare. Dacă vorbesc cu el, atunci prețul va fi probabil rușinea, dar acesta nu trebuie să ne rețină, ci să ne facă să ne bucurăm, căci Domnul ne-a considerat demni pentru aceasta. Căci este har. Suntem mulțumitori pentru harul primit, că am crezut în Hristos

(versetul 29). Suntem noi mulțumitori și pentru harul că avem dreptul să suferim împreună cu El? A crede în Hristos nu înseamnă numai să ajungi în cer. Dacă cineva va spune aceasta, mă tem că va trebui să ne îndoim de sinceritatea întoarcerii lui la Domnul. Pocăința înseamnă să primești pe Hristos nu numai ca Mântuitor, ci și ca Domn (Romani 10, 9) și să spui: Doamne, care a fost drumul Tău aici pe pământ? Pe acest drum vreau să Te urmez. Da, spune Domnul, însă acest drum a mers prin cel mai adânc întuneric. Atunci noi spunem: Doamne, dacă acesta este drumul Tău, atunci voi merge pe el. Este singurul drum sigur care conduce la țință, la mântuire. Da, spune Domnul, dar este un drum al ascultării până la moarte. Doamne, spunem noi, dacă nu poate fi altfel, vrem să Te urmăm și acolo. Pavel spune: »Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți« (cap. 3, 10-11). El voia să urmeze pe Domnul în moarte și în înviere.

Suntem noi gata de a-L urma pe Domnul în felul acesta? Să nu ne grăbim să spunem da, căci în împrejurările liniștite în care trăim ne vine ușor să rostim aceasta cu buzele. Noi nu trebuie să spunem da. Noi nu avem nevoie de harul de a suferi batjocura și prigoanele, noi avem nevoie de har ca în împrejurările în care ne găsim să umblăm în credincioșie. Cineva a zis cândva lui Moody: ai tu harul de a muri pe rug? El a răspuns: nu am acest har și nici nu am nevoie acum de el. Eu am nevoie de har ca în această seară să vestesc Cuvântul în locul acesta, iar mâine și poimâine în locul acela. Pentru aceasta am nevoie de har. Dacă va fi ca Domnul să mă aducă pe rug, atunci El îmi va da și harul pentru aceasta, sunt convins că așa va fi. Noi avem nevoie de har pentru locul în care ne aflăm. Dar dacă va veni batjocura – și aceasta poate veni mai repede decât gândim noi, căci împrejurările se pot schimba repede -, vom privi noi ca o cinste să suferim batjocura pentru Numele Lui și să fim prizonieri? Este drumul pe care a mers El, drumul care sfârșește în înălțime, despre care citim: »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat« (cap. 2, 9). Dumnezeu are planul în inima Lui să ne dea acest loc împreună cu Domnul Isus.